

Egyé', magyar...

2012 június 27. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Régóta foglalkoztat egy rendszertani probléma. Osztályozható-e az ételeknek ama halmaza, amelyet egy (id?legesen) magányos férfiember falusi környezetben magához venni kész, avagy magához venni kényszerül?

Családos városi emberre gondoljunk, akit (önként vállalt) helyzete alkalmilag „a rideg legény” szerepébe állít, legyen az illet? se szegény, se gazdag, aki a rendszerváltozásnak bár elég szerény mértékben, de mégiscsak

haszonélvez?je, ami korántsem állítható a fülkeforradalomnak mondott üdvtörténeti fejleményr?l, konyítson valamit a f?zéshez, ne kelljen már jegyet vennie vonaton, buszon, az ételne?ek terén egyaránt vonzódjon az egyszer?ekhez és a kifinomultakhoz, leveses legyen és húsos, utóbbi kategórián belül el?nyben részesítve a négy lábúakat, ugyanakkor a létnek ebben a szférájában ne legyen sovén, rasszista, kirekeszt?, hozza lázba a magyar, a francia, a zsidó, az olasz, a japán stb. konyha. Polgárunk legyen tehát paraszt és gourmet. Látom, szokásom szerint megint csak túlbonyolítom a dolgot, ahelyett hogy belevágnék, mint bicska a fagyott tokaszalonnába egy vigyorgó fejnyi lilahagyma és egy nem morzsálódó kenyértorony társaságában.

Tárgyam tehát: mit is eszem itt, úri-parashti magányomban Berzsényi Dani uraság falujában? A magány persze nem zárja ki a folyamatos társas életet. Amire a f?városban – éljél bár kertes külkerületi fertályon – még teoretikusan is alig-alig van mód, nemhogy a mindennapi gyakorlatban.

Most hogy a belpolitika, azon belül is a felhevült törvényhozás, napról napra hozza tudomásunkra izgató fejleményeit az egészségügyt?l a járási rendszer újra „megköltéséig” (egy dr. Jókai Mór nev? néhai terézvárosi képvisel? szócsinálmanya), most, hogy éppen megúsztuk egy ukrán inváziót öt hülye futballbíró miatt, most, hogy nem látszunk megúszni az e napra rendelt zsidózásos (vagy hogy is mondjam) inváziót New Yorktól Jeruzsálemig és Bukarestt?l a Népszabadság óbudai telephelyéig, most, hogy kapkodnunk kell a fejünket „közelállóink” földbérleti ügyei „okán”, miközben régi kedves zöldbáróink a velük társult külhoniakkal együtt tízezer hektáron nyújtóztatják munkától megfáradt tagjaikat... Megjegyezném így mondat közben, hogy ide, ebbe a négyutcányi faluba is begy?r?zik minden. Például újra lesz futballcsapata a falunak, a szokott Káldnak, Borgátának, Köcsknek csaló bírókkal (elfogult vagyok, naná), a pályajavítás, gondolom, pályázati pénzen megy, miközben vasat gy?jt az önkormányzat (nem is tudom, van-e még igazán?) lóti-futija, hogy a kölcsönf?kaszát megtankolhassa, a pályázati térkövek ragyognak, lesz itt még szök?kút is, közben az öregasszonyok azon keseregnek, hogy mi módon jutnak el egy vármegyével odább, Ajkára, a – híresztelések szerint – újonnan kijelölt kórházi központba egy vérnyomásmérésre. Szóval ilyen történelmi korszakban jó, ha az ember megengedheti magának (ha oly rövidke id?re is), hogy rendszertani szintre emelje azt, ami a tányéron el?tte párolog, vagy fog párologni, avagy a vágódeszkán kellett magát, avagy egy kényszer? helyváltoztatás, esetleg egy kurtúra szabott estvéli vendégeskedés kulináris témája leend. Tegyük azonban egy lényeges megjegyzést előljáróban és magyarázatul: az ételt – Hamvas Bélától, eme rendkívül szerényen étkez?, de álmaiban kulináris kontinenseket bejáró filozófustól tanulva – nem életpótléknak kell tekintenünk, hanem a létezési stratégiánk szerves elemének. Úgy élsz, ahogy eszel és fordítva: ha látom, mit eszel (és hogyan), megmondom ki vagy.

F?zni csak másoknak lehet és érdemes. Szigorúan véve itt és most az étel táplálék, a munkaer? újratermelésének

eszköze, és nem „kéjtárgy” (Lustobjekt), ahogy a német fogalmaz, mondjuk egy német foci-drukker a setét donyecki sikátorba menekülve és a nyitott ablakokban szellőző tagos nőszemélyekre bámulva, fülében a félmeztelen feminista amazonok stadion előtti sikolyaival. Az étkezés tehát bár – persze – nem létrontás, csak a legmagasabb eszmei dimenziókban értelmezhető életstratégiának. Mondjuk mind közönségesen: életvezetési probléma.

Mindezek a gondolatok a maguk sutaságával annak következtében gabalyodnak egymásba végeérhetetlenül, hogy itten álldogálok a legyeket sem nélkülöző reggelen a magam tanácstalanul zsibbadt valójában az úgynevezett „átjáróban” (valaha spájz, s mint ilyen az istálló előtere), a konyha és a „hátsó szoba” között, ahol a kosarak és az imént kinyitott hűtőszekrény képezik a topográfiai dimenzióikat, nem feledkezve meg egy siralmasan üres bortartóról és egy két madzagra kötött rúdról sem, amelyen hajdani kolbászok és hátsó csülkök emléke csöpögteti zsíriját a jelentős nyugdíjhányadot felemésztő járólapra. Mert miféle maradékokkal is kell szembesülnünk: otthonról hozottakkal és itt félretettekkel. Más vetületben: amikre emlékszünk, amiket számon tartunk és amiket elfelejtettünk, tehát amik meglepnek. Hol ilyen, hol amolyan érzemények kíséretében. Mert amikor egy fagyott fazék meghatározhatatlan színű jégfelületére meredsz, és nem tudod eldönteni – cserbenhagyva az emlékezettől is –, hogy mi is ez: ifjúkorában levet eresztett lecsós tarhonya, pincepörkölt némi füstölt húsos beütéssel, tárkonyos rizses hús, lesütött pulykamáj zsír alatt, egy múlt havi távoli (konkrétan hegyhátszentmártoni) vendégeskedés fene tudja már, mit tartalmazó „dogibegje” – akkor marad a merengés, hogy van-e még egy korty, azaz pálinkamaradék az üveg alján. Bár reggel pálinkát csak disznóöléskor illik inni, de hát oly messze még a tél.

Alexa Károly - magyarhirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS

100 ÉVVEL TRIANON UTÁN

DVD A trianoni gyalázatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló